

Maria Semple este autoarea romanelor *This One Is Mine* (2008), *Unde ai dispărut, Bernadette?* (*Where'd You Go, Bernadette*, 2012), nominalizat la Baileys Women's Prize for Fiction și ecranizat, și *Azi va fi altfel* (*Today Will Be Different*, 2016). Locuiește în Seattle.

MARIA SEMPLE

AZI
VA FI
ALTFEL

Traducere din limba engleză
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

București
2019

Pentru că atitudinea de până acum nu dădea roade. Trezirea de dimineață numai pentru a isprăvi odată ziua înainte de ora de culcare. Corvoada acestui trai era o rușine, un afront la onoarea și la improbabilitatea faptului de a fi în viață. Existența fantomatică, diversiunile pline de irascibilitate, pâcla pripelii. (Toate acestea sunt presupuneri, întrucât habar n-am cum mă văd ceilalți, dar rațiunea-mi zice că mă văd ca pe o ființă subpământeană, ca pe o broască râioasă pe timp de iarnă.) Faptul că las lumea un loc mai rău prin simpla mea existență. Orbirea față de distrugerile lăsate în urmă. Reîntruparea domnului Magoo.

Dacă trebuie să spun adevărul, iată cum mi se pare că am lăsat lumea săptămâna trecută: mai rea, mai rea, mai bună, mai rea, la fel, mai rea, la fel. Nici pe departe un inventar cu care să te poți mândri. Reține că nu vreau neapărat să fac lumea mai bună. Azi voi trăi conform jurământului lui Hipocrate: mai întâi nu face rău.

Cât de greu poate fi? Îl las pe Timby la școală, particip la cursul de poezie (partea preferată a zilei!),

fac ora de yoga, iau prânzul cu Sydney Madsen, pe care nu o pot suferi, dar cel puțin o pot șterge de pe listă (mai multe pe acest subiect, mai târziu), îl iau pe Timby de la școală și-l răsplătesc pe Joe, girantul acestei nebunești abundențe.

Încerci să pricepi ce rost are toată agitația din jurul unei zile obișnuite cu probleme tipice albilor? Pentru că sunt pe de o parte eu, iar pe de alta, bestia care zace în mine. Ar fi de-a dreptul minunat dacă bestia din mine s-ar manifesta pe un ecran imens, scandalizând și impresionând, provocând distrugerii fantastice, suscitând discuții nesfârșite. Dacă aș reuși o asemenea performanță, aș putea: să mă jerfesc în mod glorios într-un spectacol artistic. Vrei să știi tristul adevăr? Bestia din mine joacă pe o scenă dureros de mică: în regretabile mini-tranzacții care de obicei îi implică pe Timby, pe prietenii mei sau pe Joe. Sunt nervoasă și roasă de neliniști când sunt cu ei; tristă și bârfitoare, când nu sunt cu ei. Ha! Nu te bucuri că te afli la o distanță sigură, cu ușile încuiate și ferestrele închise? Ei, hai! Sunt simpatică. Numai că exagerez, de dragul efectului. Lucrurile nu stau chiar așa.

Și așa a început ziua, în clipa în care m-am smuls dintre cearșafuri. Țăcănitul unghiilor lui Yo-Yo pe parchet, oprit în fața dormitorului. De ce nu țăcăne Yo-Yo pe parchet și nu așteaptă cu abjectă speranță în fața ușii atunci când Joe își îndepărtează cearșafurile de pe el? De unde știe Yo-Yo, de cealaltă parte a unei uși închise, că sunt eu, și nu Joe? Mi-a explicat odată un instructor canin: Yo-Yo mi-a deprins mirosul.

Faptul că pentru el nirvana este o focă moartă eșuată pe plajă mă face să mă întreb: „Oare este ora de culcare?” Nu, refuz să fac asta. Nu azi.

N-am vrut să fiu evazivă în privința lui Sydney Madsen.

Când Joe și cu mine ne-am mutat de la New York la Seattle, acum zece ani, eram gata să facem un copil. Tocmai încheiasem cinci ani de muncă oboșitoare la *Looper Wash*. Oriunde te uitați, dădeați cu ochii de tricouri *Looper Wash*, autocolante auto, suporturi pentru mouse. *Sunt o Vivian. Sunt un punct.* Îți amintești. Dacă nu, verifică la cel mai apropiat magazin cu reduceri, în coșul cu două articole la un dolar, căci a trecut ceva vreme.

Joe, chirurg ortoped, devenise un fel de vedetă după ce reconstruise mâna acelui fundaș care-și rupsesese degetul mare; nimeni nu-i mai dădea nici o șansă să joace din nou, dar în anul următor a reușit să câștige Super Bowlul. (Nu-mi amintesc numele lui, dar chiar dacă mi l-aș aminti, n-aș putea să-l spun, din pricina clauzei de confidențialitate dintre doctor, pacient și nevasta băgăcioasă.)

Joe primea oferte de muncă de peste tot. De ce să aleagă Seattle? Joe, un bun catolic din suburbiile orașului Buffalo, nu se vedea crescându-și copiii în Manhattan, prima mea opțiune. Am făcut o înțelegere. Ne mutăm oriunde vrea el timp de zece ani, apoi revenim la New York alți zece ani; orașul lui zece ani, orașul meu zece, alternativ, până la moarte. (O înțelegere din care a uitat în mod convenabil partea lui,

Libris
Re
aş putea adăuga, văzând cum se apropie anul zece şi nu scoate nici o vorbuliţă despre plecare.)

Aşa cum ştie oricine, să primeşti o educaţie catolică folosindu-ţi numai jumătate de creier înseamnă să devii ateu. La una dintre conferinţele noastre pentru sceptici (da, am petrecut primii ani făcând asemenea lucruri – conducând de pildă până la Philadelphia pentru a asculta dezbaterea dintre Penn Jillette şi un rabin! O, de-am fi din nou un cuplu fără copii... sau nu), Joe a auzit că Seattle este cel mai puţin evlavios oraş din America. Aşa că a ales Seattle.

O membră a organizaţiei Medici fără Frontiere a organizat o petrecere de bun venit în cinstea noastră. M-am plimbat în voie prin conacul ei de pe malul Lacului Washington, plin cu artă modernă şi viitori prieteni, care puteau fi ai mei, doar să-i vreau. Toată viaţa am fost simpatizată. Bine, o zic: am fost adorată. Nu înţeleg de ce, pentru că am o personalitate dizgraţioasă, dar cumva lucrurile merg bine. Joe spune că sunt cea mai bărbătoasă femeie pe care a întâlnit-o, dar sexy şi lipsită de membrana emoţională. (Un compliment!) Am trecut dintr-o cameră într-alta, fiind prezentată unei serii întregi de femei, identice prin decenţa şi căldura lor sufletească. Era ca atunci când întâlneşti pe cineva care îţi spune că-i place să meargă cu cortul, iar tu spui: „Ah! Tocmai am vorbit cu cineva care pleacă într-o excursie de zece zile cu pluta pe Râul Snake, ar trebui să faceţi cunoştinţă”, şi persoana cealaltă spune: „Eu eram acela.”

Ce să zic? Uit repede figurile. Şi numele. Şi numerele. Şi orele. Şi datele.

Întreaga petrecere a fost încetoşată, o femeie era nerăbdătoare să-mi arate magazinele de antichităţi, alta, drumeţiile mai puţin ştiute, alta, restaurantul italianesc al tatălui lui Mario Batali, din Pioneer Square, alta, cabinetul celui mai bun dentist din oraş, care are pe tavan o pictură cu sclipici înfăţişând un tigru care sare cu paraşuta, iar o alta era gata să mi-o împrumute pe menajera ei. Una dintre ele, Sydney Madsen, m-a invitat la prânz a doua zi, la Tamarindul, în Cartierul Internaţional.

(Joe are o chestie căreia îi spune „testul revistei“. Este reacţia pe care o ai când deschizi cutia de scrisori şi scoţi o revistă. Numai de cât ştii dacă eşti fericit s-o vezi sau dezamăgit. Acesta este motivul pentru care nu am abonament la *New Yorker*, ci la *Us Weekly*. Supusă testului revistei, Sydney Madsen este echivalentul uman al revistei *Boala urechii, azi*.)

Acel prim prânz: era atât de atentă la cuvinte, atât de sinceră în privire, a remarcat o mică pată pe furculiţă şi l-a rugat pe chelner să-i aducă alta cu un tact exagerat, şi-a adus propriul pliculeţ de ceai şi a cerut apă fierbinte, a zis că nu-i era foame şi mi-a propus să împărţim salata mea de papaya, mi-a spus că n-a văzut niciodată *Looper Wash*, dar avea să rezerve DVD-urile la bibliotecă.

Oare o descriu destul de clar ca pe o plecticoasă încuiată, o prostănacă egoistă, o ciudată zgârcită? O furculiţă cu o urmă de apă nu a omorât pe nimeni! Ce ar fi să *cumperi* DVD-urile? Mănâncă felurile de la restaurant, că doar aşa nu vor da faliment! Cel mai rău lucru dintre toate a fost faptul că Sydney Madsen

s-a arătat mereu egală cu sine, pătrunsă de propria-i importanță, fără nici o urmă de umor și a vorbit... foarte... rar... ca... și... cum... platitudinile... ei... erau... bănuți... de... aur.

Eram în stare de șoc. Așa pățește o fată care trăiește prea mult la New York, capătă falsa impresie că lumea este plină de oameni interesanți. Sau măcar oameni care sunt nebuni într-un mod interesant.

La un moment dat m-am crispat atât de violent, încât Sydney m-a întrebat:

– Ai nevoie să folosești grupul sanitar?

(Grupul sanitar? *Serios?* Omoar-o!) Cea mai rea parte știi care era? Știi toate femeile acelea cu care stabilisem cu bucurie să merg în excursie sau la cumpărături? Nu era un grup de femei! Erau toate Sydney Madsen! Lua-o-ar naiba de ceață! A fost nevoie să-mi adun toate puterile ca să îndepărtiez avalanșa de noi invitații: un weekend în casa lor de pe Insula Vashon, să mă prezinte soției cuiva pentru un motiv oarecare, sau unui anumit dramaturg pentru un alt motiv.

Am alergat acasă și am țipat la Joe.

Joe: „Ar fi trebuit să-ți dea de bănuț o persoană atât de nerăbdătoare să încheie o prietenie cu tine. Cel mai probabil, asta înseamnă că n-are nici un prieten.”

Eu: „De-asta te iubesc, Joe. Tu reduci cazul la esență.” (Joe, reducătorul. Nu-i așa că tare îl mai iubim?)

Iartă-mă că am lungit atât de mult povestea cu Sydney Madsen. Ideea este următoarea: timp de zece ani nu am fost în stare să scap de ea. Este prietena

care nu-mi place și despre care nu știu cu ce se ocupă, deoarece prima dată am fost prea paralizată ca să întreb și ar fi nepoliticos să întreb acum (pentru că eu nu sunt nepoliticoasă), prietena cu care nu pot fi destul de răutăcioasă încât să priceapă mesajul (pentru că eu nu sunt răutăcioasă), prietena căreia îi tot spun nu, nu, nu, și ea tot mă caută. Este ca boala Parkinson, nu te poți vindeca de ea, tot ce poți face este să-i ții în frâu simptomele.

Azi bat clopotele de prânz.

Te rog să mă crezi, știu că a lua prânzul cu o persoană plictisitoare *este* o problemă minoră. Când spun că am probleme, nu mă refer la Sydney Madsen.

Yo-Yo, care înaintează cu pași repezi și mărunți pe stradă, prințul din Belltown¹. O, Yo-Yo, creatură absurdă, cu entuziasmul și devotamentul tău orb și urechea bleagă care flutură la fiecare pas. Cât de vie este mândria pe care o simți când ești scos la plimbare de către mine, iubirea ta nepieritoare! De-ai ști tu!

Ce spectacol descurajant era în cartierul meu, în fiecare lună un bloc mai înalt decât cel de dinainte, toate pline de tineri cu embleme albastre de la Amazon, țâșnind cu miile în fiecare dimineață din garsonierele lor, cu capetele aplecate spre dispozitivele din mâini, fără să ridice privirea. (Lucrează pentru Amazon, așa că poți fi sigur că au sufletele împietrite. Singura întrebare este, cât de împietrite?) Mă fac să

¹ Joc de cuvinte cu trimeri multiple: la cartierul luxos Bel Air din Los Angeles, la serialul TV *Prințul din Bel Air* și la cuvântul *bell* (clopot) (n.tr.)

tânjesc după zilele când pe Third Avenue nu eram decât eu, vitrinele goale și câte un drogat ocazional care striga: „Așa se scrie America!”

În fața clădirii, Dennis stătea în dreptul tomberonului cu roți și umplea dozatorul de pungi pentru căței.

– Bună dimineața, dragilor!

– Bună dimineața! Dennis! În loc să trec mai departe, ca de obicei, m-am oprit să-l privesc în ochi. Cum îți merge astăzi?

– A, nu mă pot plânge. Dar ție?

– Mă pot plânge, dar n-o s-o fac.

Dennis a chicotit.

Deja un câștig categoric pe ziua de azi.

Am deschis ușa apartamentului nostru. La capătul holului: Joe, cu capul pe masă, fruntea lipită de ziar, brațele întinse, coatele îndoite, de parcă ar fi fost arestat. Era o imagine stridentă, una a înfrângerii categorice, ultimul lucru pe care l-aș asocia vreodată cu Joe...

Zdrang.

Ușa s-a închis. Am desfăcut hamul lui Yo-Yo. Până să mă îndrept, soțul meu se ridicase și dispăruse în biroul lui. Orice era, nu voia să vorbească despre asta.

Atitudinea mea? Mie îmi convine!

Yo-Yo s-a repezit la mâncare în stilul lui de ogar, aruncând picioarele din spate înaintea celor din față. Dându-și seama că era aceeași mâncare uscată care fusese în castron înainte de plimbare, s-a lăsat copleșit de confuzie și de sentimentul trădării. A făcut un pas și s-a holbat la un punct de pe podea.

Lumina lui Timby s-a aprins. Dumnezeu să-l binecuvânteze, înainte să sune deșteptătorul. Am intrat în baia lui și l-am găsit pe scărița din fața chiuvetei, în pijama.

– Bună dimineața, dragule. Sunt mândră de tine, deja te-ai trezit și te-ai dat jos din pat!

A încetat ceea ce făcea.

– Putem mânca bacon?

Timby mă scruta din oglindă, așteptând să plec. Mi-am coborât privirea. Micul Quick Draw McGraw¹ a fost mai rapid. A împins ceva în chiuvetă înainte să văd ce era. Zăgănitul inconfundabil al unei cutii ușoare din plastic. Sephora 200!

Este numai vina mea. Din pricina mea a pus Moșul un set de machiaj în ciorăpelul lui Timby. Așa câștigam un pic de timp la Nordstrom: spunându-i lui Timby să se plimbe prin raionul de cosmetice. Fetele de acolo îl iubeau pentru firea lui blândă, pentru trupușorul lui ca un sac de zahăr, pentru vocea pițigăiată. După o vreme, au început să-l fardeze. Nu știu ce-i plăcea mai mult – să fie fardat sau să fie răsfățat de un cârd de blonde. În glumă, am cumpărat un set de mărimea unei cărți în ediție de buzunar, care se desfăcea ca un evantai, dând la iveală șase palete diferite de farduri (!) însumând două sute (!) de nuanțe de fard, luciu, pudră și ce-or mai fi fost ele. Persoana care a găsit un mod de a înghesui atât de multe într-un

¹ Serial de animație în care personajul Quick Draw este un cal înalt, șerif în Vestul Sălbatic, bine intenționat, dar prostuț (n.tr.)

spațiu așa de mic ar trebuie să lucreze pentru NASA.

Dacă mai există...

– Îți dai seama că nu poți merge la școală fardat? i-am zis.

– Știu, mami.

Oftatul și ridicatorul din umeri descinse direct de pe Disney Channel. Din nou, greșeala mea că am lăsat obiceiul să se împământenească. De acum, după școală, un puzzle!

Am ieșit din camera lui Timby. Yo-Yo, care mă aștepta cu nerăbdare, s-a scuturat ușurat, văzând că încă există. Știind că mă voi îndrepta către bucătărie să pregătesc micul dejun, s-a luat la întrecere cu mine până la bolul cu mâncare. De data aceasta a binevoit să mănânce un pic, cu un ochi ațintit asupra mea.

Joe se întorsese și-și făcea un ceai.

– Cum îți merge? l-am întrebat.

– Dar ce frumos arăți, a zis el.

În virtutea planului meu grandios, făcusem un duș și mă îmbrăcasem cu o rochie și pantofi tip Oxford. Dacă te-ai uita în șifonierul meu, ai vedea o femeie cu un stil bine definit. Rochii din Franța și Belgia, cu etichetele rupte înainte de a ajunge acasă, ca să nu facă Joe un anevrism cerebral, și toate variantele de pantofi negri fără toc... din nou, nu este nevoie să amintim de preț. De cumpărat? Da. De purtat? În cele mai multe zile, ar cere un efort prea mare.

– Vine Olivia în seara asta, am spus cu o bătaie rapidă din pleoape, simțind deja gustul paharelor de vin și al porției de rigatoni de la Tavolàta.

– Ce-ar fi să-l scoată pe Timby în oraș, ca să putem petrece puțin timp împreună?

Joe mă prinse de talie și mă trase spre el, de parcă n-am fi fost un cuplu de cvincvagenari.

Pe cine invidiez? Pe lesbiene. De ce? Pentru moartea sexuală a lesbienelelor. Se pare că după fierbințeala inițială de sex aprig, cuplurile de lesbiene nu mai fac deloc sex. Lăsate de capul lor, femeile ar renunța la sex după ce fac copii. Dispare impulsul evolutiv. Creierul o știe, corpul o știe. Cine se simte sexy în timpul corvezilor maternității, cu un colac de grăsime pe burtă și fundul lătit? Ce femeie vrea să fie văzută dezbrăcată, ca să nu mai spun să i se pipăie sânii, moi ca niște pungi cu aluat, să i se atingă pântecul, poros ca pâinea proaspătă? Cine vrea să se prefacă gemând că este excitată când borcanul cu miere s-a uscat?

Eu, iată cine, dacă nu vreau să fiu înlocuită cu un model mai tânăr.

– Să petrecem puțin timp împreună atunci, i-am răspuns lui Joe.

– Mami, chestia asta s-a stricat. Timby a intrat în bucătărie cu ukulelele și l-a trântit pe blatul mesei. Suspect de aproape de coșul de gunoi. Sunetul iese ciudat, mi-a spus el posomorât.

– Și ce propui să facem? l-am întrebat, provocându-l să zică: „Să cumpărăm altul.”

Joe a ridicat ukulelele și a zdrăgănit corzile.

– Nu-i decât puțin dezacordat.

A început să ajusteze corzile.